

Druilie-huilie dromen

Rosa zit op haar bed met haar laptop en telefoon naast zich. Verbijsterd staart ze voor zich uit.

Waar kwam dat nou ineens vandaan? Naar Portugal? Met Esther? Het kwam zomaar uit haar mond gefloept, zonder dat ze erover nagedacht had. Bizar.

Ze doet haar natte kleren uit, schiet in een T-shirt en een legging en duikt in bed. Ze leest de mail van Esther nog een keer langzaam over en staart voor zich uit.

Eigenlijk is het niet eens zo'n gek idee, Portugal. Daar een poesje wonen en werken. Als Esther meegaat zou het helemaal perfect zijn.

Zou het weer daar nu beter zijn dan hier? Ze pakt haar telefoon en opent de weerapp. Lissabon, tweeëntwintig graden, hele week zon! Ze opent Instagram en toetst de naam van Joya's retreat in. Ze scrolt door de foto's en stopt bij een jonge vrouw die met gesloten ogen in kleermakerszit op een doek op een strand zit. Ze vergroot de foto. Ja, het is Joy! Ze heeft rasta's, een piercing in haar neus en is gekleed in een wijde jurk, veel kettingen en armbanden en ze speelt gitaar. Op een tweede foto zit ze te midden van een aantal gekleurde glazen kommen en houdt ze een witte staaf in haar hand. Om haar heen liggen mensen op schapenvachten.

Rosa bestudeert de andere foto's. Gestapelde stenen, voeten met teenringen in wit zand, een zwembad met parasols, smoothies en fruitsalades, mensen in onmogelijke yogaposes op een rots in de branding.

Rosa klikt door naar de website. 'Het bekende werk,' mompelt ze. Vormgeving kan beter, originaliteit ver te zoeken. The Sacred Self Retreat, Portugal.

Hardop leest ze de tekst voor, met een overdreven Amerikaans accent. '*Transformation and rebalancing. Discover your Sacred Contract,*

glow and grow. Plant medicine journeys, trauma and stress release. Massage, breathwork and soundhealing by Joy. Wat kost dat geintje?’ Rosa spert haar ogen wijd open. Drieduizend euro voor tien dagen. Dat gaat ’m niet worden!

Ze laat zich achterover op haar bed vallen, sluit haar ogen en ziet Joya, Esther, Jonas en zichzelf op het terras van een strandtent zitten, met ieder een grote cocktail voor zich. Zon, zee, warmte... Es draagt een zwierige hoed en een zelfgemaakte jurk, Joya speelt gitaar, Jonas draagt een gedicht voor en iedereen klapt. Muziek, knappe surfboys en girls. Er wordt gedanst. Dan is het donker, lichtjes, de maan boven het glinsterende water. Een zacht briesje. Gelach, geroezemoes. Iemand komt eten brengen, frietjes en een salade. Een grote sorbet toe, met allemaal laagjes, zoals ze die vroeger weleens kreeg. Rosa’s maag knort.

Nog een cocktail, een andere kleur deze keer, parasolletje erop. Ze proosten. Aan de bar staat een lange jongen, met zongebleeft haar, wit shirt, beige short, bruine benen, blote voeten. Als hij zich omdraait ziet ze dat er *No fear* op zijn T-shirt staat. Haar hart begint sneller te kloppen, haar blik glijdt naar zijn gezicht...

Rosa gaat rechtop zitten en wrijft in haar ogen. *Snap out of it*, Van Dijk! Houd op met dagdromen! Ze staat op loopt naar het raam. De kale takken van de grote iep voor het raam zwiepen in de regen. Opeens mist ze haar moeder enorm. Ze sluit haar ogen en ziet haar liggen in het ziekenhuisbed. Zo mager, haar gezicht wasbleek. Haar ogen bang en vol pijn... Rosa schudt haar hoofd. Nee, niet aan denken. Weg met die herinnering.

Ze pakt haar telefoon en opent Instagram. Afleiden. Of een serie kijken. Ze gaat op bed zitten, pakt haar iPad en staart voor zich uit.

‘Je kunt helemaal niet naar Portugal gaan. Je moet voor Abel en Eef zorgen,’ mompelt ze. ‘Mee naar Italië, er zit niks anders op. En dan ga je daar gewoon in het restaurant werken. Ook leuk toch? Een nieuwe start. Enrico heeft gelijk. Je hebt een nieuwe start nodig. Een nieuw hoofdstuk in het druilie-huilie Rosa-boek. Een vrolijker hoofdstuk.’

Ze opent haar bankapp. Zevenhonderddertig euro staat er nog

op. Niet bepaald veel, maar ruim voldoende voor een ticket en de eerste dagen.

Ze loopt weer naar het raam. Weg van hier, weg uit deze grijze, koude blubberwinter. Weg van die idiote verliefde bejaarden, die de hele tijd lopen te zoenen en te zingen, waardoor ze zich extra eenzaam voelt. Weg van alle herinneringen in dit huis, deze straat, deze stad. Naar de zon, met Esther en Joya en Jonas! Ja, Jonas moet ze ook mailen.

Ze pakt haar computer en opent de folder waarin ze mails van vroeger heeft opgeborgen.

Er is een map 'mail Esther', 'mail Jonas', 'gedichten Jonas' en een map 'survivaltips'.

Ze opent hem, klikt een willekeurige aan en leest hardop voor:

Hoe overleef ik zonder zelfvertrouwen (niet dus)

1. Maak een lijstje met je goede eigenschappen en hang dat boven je spiegel/bed/bureau. (Vraag ook aan je beste vriendin/je vader/je moeder om zo'n lijstje voor je te maken.)
2. Wees aardig voor jezelf (en niet te streng).
3. Besteed aandacht aan je uiterlijk (maar overdrijf het niet! Te veel make-up is een masker).

Rosa staat op en loopt naar de badkamer. Een mager, bleek gezicht staart haar aan in de spiegel. Ze wrijft tussen haar wenkbrauwen. Ze begint een fronsrimpel te krijgen. Ze steekt haar tong uit naar haar spiegelbeeld en loopt terug naar haar computer.

4. Wees niet bang om iets fout te doen (van fouten leer je).
5. Elke keer dat je een grens overschrijdt, groeit je zelfvertrouwen (no fear)!
6. Zeg eerlijk wat je denkt, maar wel met de juiste timing.
7. Leg de lat niet te hoog. Niemand is perfect.
8. Ken jezelf. Maak ook een lijstje van je minder

goede eigenschappen. Kijk of je er iets aan kunt/wil/moet doen en accepteer de rest, zie tip 7.

9. Schrijf voordat je gaat slapen op wat je die dag goed gedaan hebt.
10. Vergelijk jezelf nooit met een ander. Daar word je niet gelukkig van.

Rosa grinnikt. Deze tips zijn nog steeds heel bruikbaar. Ze klikt de folder met gedichten van Jonas open:

*De liefde is een jungle
Met wilde beesten op de loer
Je moet je ertegen beschermen
De liefde is een hele toer
Ik zwier maar wat rond
En val op de grond
Overal slangen en mieren
Die mij vreselijk klieren
Een valkuil, een strik
En hup, daar ga ik
Mijn hart is mijn kompas,
Maar ik wou dat het wat makkelijker was*

Rosa lacht. Lieve, gekke Jonas. Ze zoekt in haar telefoon naar zijn nummer. Zal ze hem bellen? Bij de gedachte vliegen er zenuwkriebels door haar buik. Het is zo lang geleden. Hoe zal hij reageren? Ze gaat rechtop zitten. Idee! Ze scrolt door de gedichten en kiest er een uit.

Jonas de Leeuw

Aan: Jonas de Leeuw
Van: Rosa van Dijk
Datum: 11 februari 23.29
Onderwerp: Plagiaat

Hai lieve Joondeboon, Jonalientje, Jonie-macaroni,

Je hebt in geen eeuwigheid van me gehoord, maar ik heb de afgelopen jaren veel aan je gedacht. Uit het oog is niet uit het hart, hoor.

Ik heb een van jouw eigen gedichten een beetje aangepast.
Hier komt-ie:

*Wat zal ik zeggen
Wat moet ik doen
Ik voel me misselijk en mijn neus ziet groen*

*Mijn knieën knikken
Mijn handen shaken
Hoe heb ik onze vriendschap
ooit kunnen verbreken?
Wat gaat hij zeggen
Wat gaat hij doen?
Ik durf niet te bellen
Nog voor geen miljoen!*

Ik ben zo benieuwd hoe het met je is, Joon. Ik heb veel te vertellen, jij vast ook. Denk je dat we kunnen verdergaan waar we gebleven waren? Dat zou ik heel graag willen. Ik mis je.

Veel liefs van Rosa

Rosa aarzelt even en verstuurt de mail. Spannend!
Ze wrijft over haar buik. Had ze nou toch maar die bananencake mee naar boven genomen. Ze kijkt in haar app. Vandaag heeft ze 1.560 calorieën binnengekregen. Vanmorgen woog ze twee

ons zwaarder dan gisteren. En ze heeft de twintigduizend stappen niet gehaald.

‘Rosa, je moet stoppen met dat tellen,’ zegt ze met strenge stem. Ze loopt naar de badkamer en drinkt een glas water.

Dan opent ze Esthers mail, en scrolt naar de link van het liedje en glimlacht. Dj Karl, hoe verzint ze het. Zou Es ook stemmen in haar hoofd hebben?

Ze doet haar oortjes in en danst en zingt alsof haar leven ervan afhangt.

Dat verbrandt ook calorieën.